

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, S.A.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Lola Carrasco, Ignasi Pellicer.

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Marésma (Cap de redacció), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alicant), X. Planas (Girona), U. Bertrana (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida), A. Albalat (Castelló).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: S. Llosà, V. Navarro.
RÚBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés, S. Alcalà, J. Amengual, F. Bueno, J. A. Benach, F. Caballero, Toni Torregrosa, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, Xavier Duran, L. Ferri, Vicent Franch, C. Gàmez, J.L. Guarner, A. Guasch, J.M. Jàtiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. Morell, Toni Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Pilar Escobedo (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22. Oh-Fek, Comunicació i Marketing, col·laboradors per a València i a Balears (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Garbí Casa Editorial SA, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Control difusió

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Una ocasió que no es pot perdre

Aquest any, el Ministeri de Cultura s'ha proposat convertir el nou Institut Cervantes en el paradigma de la seua política de projecció exterior de la cultura espanyola. El dotarà de fons considerables i forçarà la creació de seus a les principals capitals d'Europa. Sens dubte, és la seua última oportunitat. Aquest és "el año de España" i qualsevol operació de prestigi té la possibilitat de consolidar les rendes d'aquesta operació d'imatge a l'entorn de tres fenòmens paral·lels: l'Expo de Sevilla, les Olimpíades de Barcelona i la capitalitat cultural europea de Madrid— amb un llegat permanent que supere la tan temuda recessió del 93. I, en tot aquest joc estratègic de llarg abast, la qüestió com més va més inevitable (i que alguns voldrien impossible) és la necessitat de concretar el paper que la cultura catalana tindrà en aquest maremàgnum. Perquè, si una cosa ja és clara a hores d'ara, i sobretot després de la col·laboració Generalitat-Ministeri en la Fira de Frankfurt, és que no hi ha un espai propi per a la cultura catalana en una concepció política lògica i implacable: hi ha el centre i les perifèries. És a dir, el que és important i el que és accessori. La cultura espanyola, en majúscules, i les cultures minoritàries, en una tolerada minúscula.

No hi ha més il·lusions de *conllevancia* orteguiana, des del punt vista espanyol, que l'acceptació d'aquest *status* no consensuat. I, davant de tants reguitzells d'obvietats històriques, cal preguntar-se si els governs autònoms dels Països Catalans pretenen salvar-se d'aquest mediocre destí de secundari. Ni que siga de luxe. La resposta administrativa sembla que ja comença a produir-se. Al Principat de Catalunya, s'ha creat el Consorci Català per a la Projecció Exterior de la Cultura (COPEC), l'entitat que haurà de coordinar les principals activitats internacionals del govern Pujol, en els aspectes que sempre han estat més exportables: la cultura, des del disseny a l'arquitectura, des de la literatura al teatre. I, com tota institució governamental para-

cultural assumirà també la difusió de la nostra llengua. Una iniciativa que EL TEMPS ja fa mesos que exigeix als poders públics. Una bona notícia, doncs. Però hi ha un aspecte que situa aquesta decisió institucional en el centre de qualsevol debat raonable: si en algun aspecte podem parlar d'espai nacional, aquest és sens dubte l'aspecte cultural. Ningu, cap de les tres conselleries que s'hi dediquen, es preocuparia de negar-ho. I menys encara el govern de la Generalitat de Catalunya, que en moments decisius de la història recent, en declaracions institucionals, no ha deixat mai de reconèixer aquest espai cultural comú. Per tot això, no podem entendre —perquè no és raonable— que la Conselleria de Cultura en la seua primera crida pública per aconseguir un suport social per a aquesta iniciativa, s'oblidi d'una cosa tan essencial com la cooperació cultural (convenis incolosos) entre els diversos governs autònoms del país. ¿És lícit demanar la cooperació de les entitats civils del Principat i oblidar les entitats culturals i acadèmiques de la resta dels Països Catalans? ¿És possible la projecció exterior —esquarterada i segmentada— d'una sola dinàmica cultural? Els gestors culturals del Principat tenen, per haver estat els primers a creure en la viabilitat de la projecció cultural exterior, la responsabilitat de forçar la resta de governs a establir aquests llaços sòlids, i, si aquests declinen la invitació, establir-los amb les entitats cíviques existents.

A un any de l'Acta Única europea, seria un error imperdonable que Catalunya, el País Valencià i les Illes no aprofitaren l'ocasió, desgraciadament potser l'única, de presentar-se a Europa amb una sola veu.

